

יום סוער בגינה של אימא אדמה

אימא אדמה גרה בגן ירוק ויפה. מאחורי ביתה יש אגם כחול ונפלא, עגול כמו הירח וכחול כמו השמים ביום קיץ בהיר. כאשר אבא שמש זורח ושולח את קרניו החמות מטה לגן של אימא אדמה, הקרניים רוקדות סביב האגם מאחורי הבית ואז דגי הזהב שגרים שם קופצים גבוה מעלה כדי לתפוס את קרני השמש.

בקצה אחד של האגם צמח עץ ערבה זקן שענפיו צפו מעל למים. מתחת לעץ הערבה, בקצה הבריכה, שטו עלים ירוקים של שושנים, עליהם ישבו כל הצפרדעים שחיו באגם. הצפרדע הגדולה ישבה על עלה גדול והצפרדע הקטנה ישבה על עלה קטן, וכולם ישבו שם ושרו יחד גם כשאבא שמש התעורר וגם כשהלך לישון. הם שרו בקולי קולות, אפילו אבא שמש שמע אותם.

הצפרדעים הקטנות אהבו לשחות כל היום כולו באגם והתחברו עם דגי הזהב שחיו שם. לפעמים שחו יחד עם דגי הזהב, מטה מטה לעולם הסלעים בתחתית האגם. שם הייתה להם טירה שבתוכה אהבו לשחק. היו בטירה חדרים רבים שאפשר היה לשחק בהם.

היו ימים בהם האח רוח היה מגיע לבקר את הגן של אימא אדמה והיה נושף את נשימתו העדינה על האדמה. ואז, הענפים של עץ הערבה הזקן היו רוקדים מעל האגם ומדגדגים את הצפרדעים הגדולות שישבו על העלים הירוקים.

האח רוח שלח את נשימתו העדינה מעל האגם ודגי הזהב התנועעו בעדינות מטה מטה. לפעמים הגשם היה מגיע לבקר את הגן של אימא אדמה ופיזר מעליה טיפות של מים. הצפרדעים אהבו לשחות באגם כאשר הגשם טפטף על גבם.

יום אחד, האח רוח בא לבקר את הגן של אימא אדמה והביא אתו שני חברים: את הרעם הנורא ואת הברק מבזיק האורות. אפילו אח הרוח לא ידע כמה צרות הם יכולים לעשות. הברק והרעם באו לשחק בגן של אימא אדמה! בתחילה, הכל היה רגיל. ואז, הרעם הנורא התחיל למחוא כפיים ולצעוק בקולי קולות עד שכל הצפרדעים הקטנות זינקו מטה לתחתית האגם אל תוך טירת הסלעים שלהם, כדי להתרחק מהרעם הנורא. ואז, הברק עם נפצי אור התחיל לצווח ולהסתער, וכל דגי הזהב זינקו מטה לתחתית האגם כדי להתרחק ממנו. האח רוח נעצב והתחיל להסתחרר ולנשוף פה וגם שם, גלים גדולים התחילו להתנפץ בקצה האגם וענפי עץ הערבה הזקן נקשרו יחד בקשר נורא.

אימא אדמה שמעה את כל הרעם בגן שלה, וראתה כמה כולם מבוהלים. יצאה החוצה וקראה לאבא שמש. עזרה היא ביקשה. יחד הם הבריחו את הרעם הנורא ואת הברק

המתנפץ. ורק אז הצליחה אימא אדמה לראות לאיזו מהומה הם גרמו. היא קראה לפיות הפרחים ולגמדי הגינה, וביחד עבדו ועמלו עד שהגינה נראתה שוב יפה ופורחת. פיות הפרחים פרמו את הקשר הנורא של ענפי עץ הערבה הזקן, עד שכל הענפים שוב צפו בעדינות מעל פני מי האגם. אבל, הצפרדעים הקטנות ודגי הזהב לא נמצאו. הם התחבאו בטירת הסלעים שלהם מתחת למים עד שאימא אדמה קראה לפיות המים וביקשה מהן לשחות מטה ולומר להם שעכשיו, הכל בסדר.

באותו לילה, כשאבא שמש הלך לישון, הצפרדעים הגדולות והצפרדעים הקטנות שרו לו שירים בקולי קולות. הן רצו שאבא שמש ידע עד כמה שמחו לראות אותו שוב. ובאותו הלילה, גם גברת ירח הביאה את כל ילדי הכוכבים שלה, והם נצנצו והבריקו בשמי הלילה החשוכים ושרו שירי ערש מעל לגן של אימא אדמה. כל הלילה הם שרו.